

До

г-н Гроздан Илиев

Заместващ Председател КС на РБ

СТАНОВИЩЕ

от проф. д-р Иван Г. Стоянов

Уважаеми г-н Илиев,

Съгласно Определение от 17 септември 2019 г. /к.д. № 9/2019 г./ КС намира, че искането на ВАС е допустимо и следва да се разгледа по същество в частта му за установяване на противоконституционност на чл. 142, ал. 1 АПК.

В подкрепа и на двете тези има аргументи.

1. Сам по себе си чл. 142, ал. 1 АПК не е противоконституционен.

1.1. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК задължителен елемент от реквизитите на АА са „фактическите и правните основания за издаването на акта“. Следователно административният орган задължително посочва действащата към момента правна норма, на основание на която издава акта. Не може АА да се издава на основание „бъдещ“ закон, респ. РКС.

1.2. Авторитетният учен-юрист В. Ганев пише: „Съдебната власт...се задоволява само със съдебната констатация и с установяване съдебната изпълняемост на разпределени вече чужди субективни права и правни задължения, които са породени от проявен вече юридически факт и който съдебната власт само констатира и обявява“. /Учебник по ОТП, с. 607/.

2.1. Ако съответната правна норма е била обявена за противоконституционна към момента на решаване на спора, тогава съгласно чл. 142, ал. 1 АПК съдът би трябвало „да приложи“ разпоредба, която съгласно изричната забрана на чл. 151, ал. 2, изр. 2 КРБ „не се прилага“!

На основание върховенството на Конституцията /чл. 5 вр. чл. 4 КРБ/ следва да се приложи чл. 151, ал. 2 КРБ.

2.2. Според авторитетният административист К. Лазаров: „Когато оспореният административен акт не е влязъл в сила и не е породил правните си последици, неговата действителност /законосъобразност/ трябва да се преценява към момента на постановяване на съдебното решение...“. /АП, 2 изд. С., Феня. 2011, с. 158/.

София

13.10.2019 г.

С уважение:

/проф. д-р Ив. Стоянов/